

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce: **xxxxxx**

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2019, č. j. MZP/2019/510/441 , sp. zn. ZN/MZP/2019/510/95,

t a k t o :

- I. Žaloba ze zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se podanou žalobou ke zdejšímu soudu domáhal jak zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2019, č.j. MZP/2019/510/441, sp. zn. ZN/MZP/2019/510/95 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo z části vyhověno jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu České Budějovice (dále též „*správní orgán I. stupně*“ či „*ČIŽP*“) ze dne 12. 12. 2018, č.j. ČIŽP/42/2018/8363 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) a snížena tam uložená pokuta ve výši xxxx Kč na částku xxxxxx Kč, tak rozhodnutí prvostupňového. Prvostupňovým rozhodnutím bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje:

rozhodnuto o tom, že žalobce se jako vlastník vodního díla - vodní elektrárna u Benešova mlýna na řece Lužnici (dále jen „MVE“) dopustil přestupku tím, že nakládal s povrchovými vodami podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona č. 254/2001 Sb., vodní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) a podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) bodu 3 vodního zákona v rozporu s povolením k nakládání s vodami vydaným MěU OŽP Tábor ze dne 25. 4. 2005, č.j. S-META 13673/2005/4/OŽP Kr, když dne 31. 3. 2018 nedodržel stálý průtok přes jez o výšce přepadového paprsku přes přeliv v letním období 30 mm a v zimním období 50 mm. Dne 31. 3. 2018 přes korunu jezu nepřetékala žádná voda a MVE byla v provozu. Spáchal tak přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona.

[2] Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný nepřihlédl k opatřením provedenými žalobcem k zamezení ohrožení povrchových vod, respektive vzniku vytýkaného protiprávního stavu. Kdyby totiž žalovaný provedl šetření na místě samém, zjistil by, že čidlo (nebo též sonda), které mělo reagovat na náhlý pokles vodní hladiny a vypnout MVE, je chráněno dalším technickým opatřením proti nahodilým nečistotám, a to ochranným pláštěm – trubkou, v níž je čidlo bezpečně uloženo. Pokud proto žalovaný žalobci vytýkal neexistenci vhodného technického opatření, které mělo čidlo ochránit před nečistotami, vycházel tak ze zkresleného skutkového stavu věci, přičemž pokud je považoval za nedostačující, měl konkrétně uvést, jaké zabezpečení čidla by již za dostatečnou považoval.

[3] K tomu všemu sama skutečnost, že došlo k vandalismu v podobě vhození plastového sáčku do vody, který náhodně ucpal sondu automatického ovládání elektrárny, nemůže jít k tíži žalobce, neboť k této skutečnosti došlo nezávisle na vůli žalobce, tj. nebylo možné tomuto při vynaložení veškerého úsilí předejít.

[4] Žalobce též poukázal na to, že dne 31. 3. 2018 ráno provedl na zařízení řádnou kontrolu, aniž byla zjištěna jakákoliv závada, a na to, že v rozhodné době došlo k náhlému poklesu vodní hladiny, který opakovaně dříve nahlašoval, z čehož dovozuje, že k poklesu břehů řeky nad MVE došlo v důsledku sníženého průtoku jinou, výše položenou MVE, nikoliv v důsledku toho, že žalobcova MVE byla v provozu a odčerpávala nadměrné množství vody v nadjezí. Skutečnost, že ČIŽP není schopna personálně zajistit kontroly na celém toku řeky a vyhledat pravého původce náhlých a neobvyklých změn v průtoku, tak opět nemůže jít k tíži žalobce.

[5] Z výše uvedeného tedy vyplývá, že ČIŽP a též žalovaný posuzovaly odpovědnost žalobce jako absolutní za výsledek (nedodržení stanoveného průtoku), a zcela bezchybně nepřihlédl k jeho úsilí o čištění a údržbu vodního díla – MVE k zajištění minimálního zůstatkového průtoku.

[6] Dále žalobce namítá, že zjištění provedená na místě samém jsou nezákonná, když kontrola nebyla provedena inspektory ČIŽP, nýbrž pouze členem rybářské stráže a příslušníky městské policie, kteří nemají k provedení kontroly dodržování podmínek nakládání s vodami pravomoc. Pokud měla rybářská stráž informace o poklesu hladiny, měla kontaktovat žalobce a ČIŽP, zvláště pokud by mohla být ohrožena vodní biocenóza. Pokud na místo toho zavolali městskou policii, jedná se o pochybení rybářské stráže a zjištění učiněná městskou policií jsou nezákonným důkazem, neboť strážníci městské policie nejsou osobami oprávněnými kontrolovat podmínky provozování MVE.

[7] Nakonec žalobce namítal to, že ČIŽP před vydáním rozhodnutí neseznámil žalobce s podklady řízení ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, zejména důkazy, které ČIŽP vytěžil jako podklad pro své rozhodnutí.

[8] Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, když odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uváděl věcně tytéž závěry, jako v tomto rozhodnutí. Nad rámec však poukázal na to, že žalobce až v žalobě nově uvádí, že čidlo bylo chráněno dalším technickým opatřením – trubkou, v níž je čidlo bezpečně uloženo (se splněním okamžité odstávky MVE). Uvedené nicméně žalobce v průběhu správního řízení netvrdil a žalovaný to tedy nemohl zahrnout do své správní úvahy. Naopak žalovaný nezpochybňoval tvrzení žalobce o stavu sondy, neměl tedy důvod provádět zjištění.

[9] Z předloženého správního spisu soud následně zjistil tyto podstatné skutečnosti.

[10] Dne 25. 3. 2019 vydal žalovaný rozhodnutí, č.j. MZP/2019/510/441, sp. zn. ZN/MZP/2019/510/95, kterým rozhodl tak, jak je uvedeno v odstavci [1]. Odůvodnil to tak, že každý je povinen dodržovat povinnosti a podmínky povolení k nakládání s vodami, stejně jako povinnosti a podmínky, za kterých bylo vodní dílo povoleno a uvedeno do provozu. ČIŽP je podle ust. § 112 odst. 1 vodního zákona příslušná, kromě jiného, kontrolovat dodržování povinností na úseku nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami. Pod ochranu vodních poměrů a vodních zdrojů spadá též problematika stanovování minimálních zůstatkových průtoků (MZP), který má vodoprávní úřad stanovit v povolení k nakládání s vodami. V praxi se minimální zůstatkový průtok obvykle stanovuje buď jako přesně definovaný průtok vody v m^3/s či l/s nebo, tak jako v tomto případě – nepřímo – povinností dodržovat určitou výšku přepadového paprsku přes jez. V řešeném konkrétním případě byla tato výška stanovena v povolení k nakládání s vodami tak, že bude zaručen celoroční stálý průtok přes jez o výšce přepadového paprsku přes přeliv v letním období 30 mm, v zimním období 50 mm. Po vyhodnocení zkušebního provozu byla v kolaudačním rozhodnutí tato podmínka „zpřesněna“ tak, že bez ohledu na roční období má přes jez přepadat vodní paprsek o tloušce 2 cm, což má zajistit minimální zůstatkový průtok v hodnotě $2,88 \text{ m}^3/\text{s}$.

[11] Odvolatel byl pokutován za to, že přes jeho jez netekla žádná voda, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona, tj. nakládání s vodami s rozporu s povolením, když bylo dne 31. 3. 2018 prokázáno svědky, kteří se dostavili na místo ve 13: 15 a 13: 30 hodin, že přes korunu jezu netekla žádná voda, ačkoli povolení s nakládání s vodami stanovuje povinnost stálého průtoku přes jez definovaného tloušťkou přepadového paprsku. Není proto rozhodné, jaká hodnota Q_{min} má být v současnosti na úseku toku Lužnice, neboť žalobce je povinen dodržet podmínky jemu vydaných rozhodnutí, nedojednal-li s vodoprávními úřady jejich změnu. Nadlepšování průtoků pod jezem rybími přechody je ve vztahu k porušení povinnosti dodržet určitou tloušťku vodního paprsku přepadajícího přes jez rovněž irelevantní, neboť v povolení k nakládání s vodami bylo již s těmito rybími přechody při stanovování podmínek počítáno.

[12] Odpovědnost podnikajících právnických a fyzických osob je přitom podle zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“) posuzována jako odpovědnost objektivní, tudíž bez zavinění. V případě poklesu hladiny řeky měla na tuto skutečnost zareagovat hladinová sonda a odstavit MVE z provozu. Tvzení žalobce, že tato sonda ne vždy zaregistruje rychlý pokles hladiny a navíc došlo k ucpání této sondy plastovým sáčkem, nejsou důvody, které by žalobce zprošťovaly odpovědnosti. Pokud žalobci bylo známo, že sonda nemusí na náhlé výkyvy hladiny zareagovat a že k takovým poklesům dochází často, neměl se s takovým regulačním zařízením spokojit. Plastový sáček, stejně jako nečistoty přirozeného původu, se pak v tocích běžně vyskytují, žalobce měl mít tedy hladinovou sondu zabezpečenou proti ucpání těmito nečistotami. S ohledem na výše uvedené není dostatečná kontrola jednou denně ráno, jak učinil žalobce v den spáchání přestupku.

[13] Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).

[14] Soud napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, a to ke stavu, který byl účinný ke dni rozhodování veřejné správy (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), a o žalobě uvažil následovně.

[15] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona ve znění účinném v rozhodné době: *Právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako oprávněný dopustí přestupku tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 v rozporu s povolením k nakládání s vodami.*

[16] Podle ust. § 125c odst. 5 písm. c) vodního zákona ve znění účinném v rozhodné době: *Za přestupek lze uložit pokutu do 500 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a).*

[17] Podle ust. § 21 odst. 1 zákona o přestupcích ve znění účinném v rozhodné době: *Právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.*

[18] Podle ust. § 23 odst. 1 zákona o přestupcích ve znění účinném v rozhodné době: *Na odpovědnost podnikající fyzické osoby za přestupek se použijí obdobně ustanovení § 20 a 21, s výjimkou § 20 odst. 1 a 2 a odst. 4 písm. a) a b).*

[19] Zásadní žalobní námitkou žalobce bylo, že žalovaný nepřihlédl k opatřením provedenými žalobcem k zamezení ohrožení povrchových vod a že žalovaný posuzoval odpovědnost žalobce jako absolutní odpovědnost za výsledek bez přihlédnutí ke všem liberačním důvodům.

[20] V této souvislosti proto soud připomíná, že správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona, kterého se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí tím, že *nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 v rozporu s povolením k nakládání s vodami.*

[21] Odpovědnost vznikající na základě ust. § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona, je odpovědností objektivní; obdobně je tomu ostatně též v případě deliktů odpovědnosti právnických osob a jim naroveň postavených fyzických osob při výkonu podnikání, vznikající na základě řady dalších předpisů z oblasti správního práva. Jestliže je odpovědnost za určitý delikt objektivní, pak se jedná o odpovědnost za následek, tj. bez ohledu na zavinění.

[22] Jak zkonstatoval k povaze odpovědnosti za správní delikt podle ust. § 125a odst. 1 vodního zákona Nejvyšší správní soud kupříkladu v rozsudku ze dne 16. 11. 2017, č. j. 3 As 267/2016 – 23: „Co se týče námitky související s otázkou zavinění, městský soud v napadeném rozsudku (ze dne 21. 9. 2016, č. j. 8 A 148/2012 – 65) zcela správně konstatoval, že odpovědnost za správní delikt dle ustanovení § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona je koncipována jako objektivní, tedy odpovědnost za následek. Zavinění (implikující odpovědnost subjektivní) se tedy v takovém případě nezkoumá, neboť je pro naplnění skutkové podstaty předmětného deliktu irelevantní. Svou roli může hrát pouze z pohledu úvah o výši ukládané sankce (srov. § 125l odst. 2 vodního zákona).“

[23] Z výše uvedeného je tak patrné, že z hlediska naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona je irelevantní, zda-li byl zákon porušen v důsledku vlastního jednání provozovatele nebo v důsledku jednání na jeho vůli zcela nezávislých. Postačuje pouze samotný fakt porušení nebo nesplnění povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě, v tomto případě uložených pravomocným správním rozhodnutím.

[24] Nelze se proto ztotožnit s námitkou žalobce, podle něhož sama skutečnost, že došlo k vandalismu v podobě vhození plastového sáčku do vody, který náhodně ucpal čidlo automatického ovládání elektrárny, nemůže jít k tíži žalobce, neboť sama tato skutečnost je ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona skutečně dostačující k vyvození odpovědnosti žalobce.

[25] V nyní posuzovaném případě není sporu o tom, že žalobce porušil svou povinnost podle citovaného ustanovení tím, že nakládal s povrchovými vodami v rozporu s povolením Městského úřadu Tábor ze dne 29. 10. 2007, č.j. S-META 74661/2006 OŽP/Kr 13, když na malé vodní elektrárně u Benešova mlýna na toku Lužnice v ř.k. 37,560 nedodržel dne 31. 3. 2018 stálý průtok přes jez o stanovené výšce přepadového paprsku přes přeliv.

[26] Podle rozhodnutí Městského úřadu Tábor ze dne 29. 10. 2007 plyne, že žalobci bylo uděleno povolení k užívání vodního díla - malé vodní elektrárny u Benešova mlýna na řece Lužnici, a to mimo jiné za podmínky, že bude dodržován Q_{min} , který nebude menší než Q_{335} , tj. 2,88 m³/s a bude realizován přepadem přes jez v tl. paprsku 2 cm a zbytek rybími přechody.

[27] Jak přitom plyne z příložených fotografií obsažených ve správním spise, a též provedených svědeckých výpovědí, v předmětné době žalobce provozoval MVE, aniž současně splnil podmínku obsaženou v povolení k užívání vodního díla týkající se

minimálně přepadem přes jez v tl. paprsku 2 cm, když první skutečnost žalobce ani nerozporoval a druhá skutečnost byla dostatečně prokázána svědeckými výpověďmi.

[28] Opět proto nelze přisvědčit žalobci v tom, že nedodržení stanoveného průtoku zůstatkového průtoku Q335 ani zůstatkový průtok nebyl předmětem dokazování, neboť zkoumání stanoveného průtoku Q335 a zůstatkového průtoku není pro danou věc relevantní, poněvadž fotografiemi na místě a též svědeckými výpověďmi bylo prokázáno, že přes jez netekla žádná voda, nešlo tudíž pouze o to, že průtok byl omezen, jak naznačuje žalobce.

[29] Jak proto správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí: *„Jak již odvolací orgán uvedl ve svém předchozím rozhodnutí, neshledal rozpory ve výpovědích svědků ani nenalezl žádné důvody, pro které by svědecké výpovědi měly být považovány za nevěrohodné. Zjištění, že přes jez nepřetékala dne 31. 3. 2018 žádná voda, nevyžaduje žádné odborné znalosti a na základě vizuálního posouzení si je s to o tomto učinit úsudek každý občan. Kdyby nějaká voda přetékala, jistě by bylo předmětem dalšího dokazování, zda byly dodrženy podmínky povolení. Právě přesnou a nezaměnitelnou hodnotu, kterou svědkové dosvědčili, a která je podstatná pro naplnění skutkové podstaty přestupku, je, že v určitém úseku dne 31. 3. 2018 nepřetékala přes jez žádná voda, tedy tloušťka přepadového paprsku přes jez byla nulová“* (viz str. 7 napadeného rozhodnutí).

[30] Proto též polemika žalobce ohledně náhlého poklesu vody, která byla podle žalobce způsobena jiným provozovatelem MVE v toku nad provozovatelem MVE, je zcela nadbytečná, neboť k poklesu břehů řeky nad MVE nedošlo v důsledku sníženého průtoku jinou, výše položenou MVE, nýbrž v důsledku toho, že žalobcova MVE byla v provozu a odčerpávala nadměrné množství vody v nadjezí, přičemž regulace, která tomuto měla zabránit, nefungovala.

[31] Ostatně sám žalobce ve svém podání ze dne 25. 4. 2018 uvedl, že dne 31. 3. 2018 se zhruba v 15 hodin dostavil na jez Benešov, kde zjistil, že hladina v nadjezí je zhruba o 26 cm nižší oproti normálnímu stavu, přičemž po odstavení jedné ze tří provozovaných turbín se hladina vrátila k normální výši. Původ ve snížení vodní hlady je tedy zřejmý.

[32] V návaznosti na výše uvedené je třeba též zdůraznit, že k naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona dochází již samotným nedodržením právních předpisů týkajících se nakládání s vodami, není tudíž zapotřebí provádět k prokázání ohrožení životního prostředí žádné dokazování, jak tvrdí žalobce.

[33] Jde totiž o přestupek tzv. ohrožovací, jenž je pro účely trestního práva (k němuž lze v případě správního trestání přihlídnout) definován tak, že *„k jejich dokonání postačuje pouhé ohrožení chráněného zájmu. Jejich následek spočívá ve vyvolání situace, při níž brozí reálné nebezpečí, a chybí jen jeden nebo několik málo aktů k tomu, aby nastala porucha, k níž vyvolaný stav směřuje“* (Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 2. vydání, Praha: C. H. Beck, Praha, 2012, str. 2768).

[34] Ohrožovací následek znamená vyvolání stavu, který představuje pro objekt přestupku (tedy pro určitý zájem společnosti chráněný zákonem) hrozbu jeho poruchy neboli stav nebezpečí. V rozsudku ze dne 28. 6. 2016, čj. 4 As 61/2016-34, proto dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že pokud správní orgán shledá, že se v daném případě jedná o ohrožovací formu správního přestupku, pro jehož spáchání nemusí dojít ke vzniku následku, nelze vznik následku nijak prokazovat.

[35] Jak bylo uvedeno výše, odpovědnost vznikající na základě ust. § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona, je odpovědností objektivní, které se lze zprostit pouze tehdy, prokáže-li pachatel naplnění důvodů pro liberaci. Liberační důvody jsou nástrojem, jehož cílem je předejít aplikaci neúměrné tvrdosti zákona. Představují výjimku z principu objektivní odpovědnosti; jejich uplatnění je tedy možné pouze ve výjimečných případech. Osoba, která se chce dovolávat liberačního důvodu, proto musí prokázat, že provedla technicky možná opatření způsobila účinně zabránit porušení zákona (srov. např. rozsudek ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 195/2018 – 27).

[36] Podmínky liberace obecně stanoví ust. § 21 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, podle kterého právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.

[37] Žalobce v žalobě dovozuje existenci liberačního důvodu ze skutečnosti, že MVE disponovalo potřebnými technickými opatřeními, která měla ochránit hladinovou sondu proti ucpání a že na zařízení je prováděna pravidelná kontrola, více že nelze po žalobci v rámci jeho vyvinutého úsilí požadovat.

[38] Nicméně v průběhu celého správního řízení žalobce spatřoval existenci liberačního důvodu pouze v tom, že MVE je kontrolována obsluhou minimálně jednou denně, stejně jako onoho předmětného dne aniž zjistila jakoukoliv závadu, a že provozovatel přeci nemůže být odpovědný za nečistoty plovoucí ve vodě, které ucpaly jeho sondu (viz podání žalobce ze dne 25. 4. 2018, 31. 10. 2018, 23. 11. 2018 a podané odvolání ze dne 30. 12. 2018).

[39] Na tuto argumentaci proto žalovaný reagoval tak, že zhodnotil, že „*Plastové pytlíky a též jiné, třeba i přirozené nečistoty se v tocích bohužel nacházejí, jejich výskyt nelze zcela vyloučit a dle odvolacího orgánu je jejich občasný výskyt v tocích obecně známou věcí. Odvolatel by tedy měl mít svou hladinovou sondu zabezpečenou proti ucpání těmito nečistotami technickým opatřením. Pokud je s to sondu ucpat mikrotenový pytlík, nelze vyloučit ani její ucpání např. listím, které se v toku přirozeně vyskytuje. Z tohoto hlediska evidentně nepostačuje kontrola hladinové sondy každé ráno, tak jako tomu bylo dle odvolatele v inkriminovaný den. Dle odvolacího orgánu tedy odvolatel neunesl břemeno prokázání vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil*“ (viz str. 8 napadeného rozhodnutí).

[40] Teprve v žalobě zaznělo, že MVE disponovalo potřebnými technickými opatřeními, přesněji řečeno, že čidlo bylo chráněno proti nahodilým nečistotám, a to ochranným pláštěm – trubkou, v níž je čidlo bezpečně uloženo. Podle názoru soudu jde tak o žalobcovu argumentaci zcela zjevně účelovou ve snaze zpochybnit výše uvedený závěr

žalovaného, podle něhož byla opatření přijatá žalobcem, která eventuálně mohla vést k liberaci, nedostatečná.

[41] Jak přitom bylo uvedeno výše, osoba, která se chce dovolávat liberačního důvodu, proto musí prokázat (nikoliv správní orgán), že provedla technicky možná opatření způsobilá účinně zabránit porušení zákona, takže bylo na žalobci ve správním řízení prokázat, že jeho MVE disponovalo potřebnými technickými opatřeními k zamezení ohrožení povrchových vod. Nicméně to žalobce v řízení neprokázal, např. doložením znaleckého posudku. Soud se proto musí ztotožnit s názorem žalovaného, že žalobce nesplnil podmínky pro liberaci, poněvadž neunesl své břemeno k prokázání vynaloženého veškerého úsilí.

[42] Uvádí-li žalobce, že žalovaný neuvedl, že jaké konkrétní zabezpečení sondy by již za liberační důvod považoval, tak soud zdůrazňuje, že není povinností správních orgánů a soudu stěžovatele doporučovat, jakým způsobem má porušení právních předpisů předcházet (srov. rozsudek ze dne 16. 7. 2009, č. j. 9 As 92/2008 – 82).

[43] Namítá-li žalobce to, že všechna zjištění provedená na místě samém jsou nezákonná, protože kontrola nebyla provedena ČIŽP, tak k tomu soud uvádí, že žalobce tuto námitku nijak relevantně nezdůvodnil, respektive neuvedl, z jakého konkrétního ustanovení zákona vyplývá, že skutková zjištění mohli provést pouze inspektoři ČIŽP. Proto se soud s touto námitkou žalobce vypořádá v téže míře obecnosti.

[44] Jak přitom vyplývá z ust. § 73 zákona o přestupcích, *má-li orgán Policie České republiky nebo Vojenské policie nebo jiný správní orgán důvodné podezření, že byl spáchán přestupek, a není-li sám příslušný k jeho projednání, oznámí tuto skutečnost bez zbytečného odkladu příslušnému správnímu orgánu.*

[45] V rámci výše uvedeného je pak zřejmé, že správní orgány se v rámci své činnosti mnohdy setkávají s jednáním, které lze hodnotit jako přestupek. V některých případech přestupek odhalí na základě aktivní vyhledávací činnosti, jindy na základě kontroly či jiným způsobem v rámci své běžné agendy. V případě, že jsou orgány příslušné k řízení o přestupku, o němž se dozvědí, rovnou zahájí řízení. Pokud však příslušné nejsou, musí svoje podezření oznámit orgánu, který příslušný je, čemuž též odpovídá jeho povinnost předat příslušnému správnímu orgánu též poznatky a důkazy, které v rámci své vyhledávací činnosti nabyly. To odpovídá jak zásadě oficiality podle ust. § 78 zákona o odpovědnosti za přestupky, tak obecně zásadě součinnosti a spolupráce správních orgánů podle ust § 8 odst. 2 správního řádu.

[46] Jinými slovy – provedení kontroly inspektory ČIŽP není nutnou podmínkou pro navazující správní řízení, v rámci něhož může v rámci své svěřené pravomoci žalobci uložit pokutu za správní delikt, přičemž může využít jako podkladu pro rozhodnutí jakýkoliv důkaz, jenž mu předloží jiný správní orgán v rámci naplňování jiné své činnosti.

[47] Poslední žalobní námitkou žalobce bylo, že ČIŽP před vydáním rozhodnutí neseznámil žalobce s podklady řízení ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, zejména důkazy, které ČIŽP vytěžil jako podklad pro své rozhodnutí.

[48] Soud však ani nyní nemůže přisvědčit námitce žalobce, neboť ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně zaslal žalobci usnesení č.j. ČIŽP/42/2018/7318/2018 ze dne 30. 10. 2018, v němž stanovil žalobci lhůtu deset dnů ode dne doručení tohoto usnesení k využití svého práva navrhnout důkazy a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k podkladům rozhodnutí. Toto usnesení bylo žalobci doručeno na jeho doručovací adresu, přičemž zásilka byla připravena k vyzvednutí ode dne 2. 11. 2018 a po desetidenní lhůtě, tj. 13. 11. 2018 vložena do schránky. O skutečnosti, že žalobce si tuto výzvu následně vyzvedl ze schránky, svědčí též to, že žalobce na tuto výzvu reagoval podáním ze dne 23. 11. 2018. Není tudíž pravdou, že správní orgán I. stupně neupozornil žalobce na jeho práva ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, neboť tak prokazatelně učinil.

[49] Nehledě na skutečnost, že pro posouzení, zda bylo postupem správního orgánu I. stupně porušeno právo stěžovatele na seznámení s podklady rozhodnutí, je podstatné, zda došlo od vydání předchozího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně k doplnění podkladů do správního spisu, na základě nichž správní orgán vydal nové (v pořadí druhé) napadené rozhodnutí. Pokud by byly podklady doplňovány například o důkazní materiál nebo jiné relevantní podklady, vznikla by povinnost správního orgánu prvního stupně dát stěžovateli možnost se s těmito podklady seznámit. V nyní posuzované věci však po zrušujícím rozhodnutí žalovaného žádné podklady do správního spisu doplňovány nebyly.

[50] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[51] Výrok o náhradě nákladů řízení účastníků je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle nějž má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl ve věci úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. června 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu